

[J. Oskar Andersen.]

man yder 10 pCt. Afslag. Det forekommer mig, at det Afslag, som Københavns Magistrat var villig til at give paa sine Grunde, var af en saadan Art, at man med Rette maatte afvise det som et ganske umuligt Tilbud og som et Vidnesbyrd om, at Københavns Magistrat ikke har nogen virkelig Forstaaelse af, at det ogsaa er dens Pligt at arbejde med til den bedst mulige Løsning af Nationalmuseumsspørgsmaalet.

Imidlertid kom der, som bekendt, ogsaa Udtalelser fra Københavns Magistrat om, at man meget energisk var imod, at man brugte Rosenborg Have til Bebyggelse. Atter den Gang havde der været den mest nærliggende Lejlighed for det radikale Venstre og Socialdemokratiet til, hvis det betød noget for dem, at gaa med til vort Forslag som en anden Løsning af Sagen. Men noget saadant skete ikke, og da vi fra mit Partis Side forespurgte om Muligheden for en Løsning af denne Sag, viste det sig, at man fra det ærede Medlem Hr. Zahles Side og fra en Fraktion indenfor Venstres Side kun interesserede sig for at lægge Museet i den Del af Rosenborg Have, som ligger over imod Gothersgade, en Plan, som altsaa til Dels skulde fremmes ved at hugge Træer om i Haven, og dels altsaa ved at bruge en Del af Eksercerpladsen. Denne Plan har aldeles ikke fra vor Side haft nogen Tilslutning; saa det var ganske klart, at der heller ikke med Hensyn til Rosenborg kunde opnaas nogen som helst Majoritet i Udvalget for en Løsning af denne Beskaffenhed.

Jeg gør samtidig opmærksom paa, at der paa den Tid forelaa aldeles klare Afstemninger, baade indenfor Venstres og indenfor vor Gruppe, om, at man af mange forskellige Grunde, for hvilke der tidligere var gjort Rede, ikke kunde gaa med til Kastelsplanen. Det var altsaa ganske givet, at hvis der skulde komme et Resultat, maatte det være paa et andet Grundlag end ad de Veje, der her antydedes.

Saadan laa Sagen den 20. Januar, da der var Spørgsmaal om Indkaldelse af Ændringsforlag og det fra min Side var paatænkt at indbringe et Ændringsforlag om at lægge Museet i Rosenborg Have, ganske vist ud til Sølvgade. Paa det Tidspunkt var det, man fra Regeringens Side kom med Tilbud om ganske at forandre den Plan, som var forelagt af Ministeren, og forbedre den paa meget væsentlige Punkter, nemlig saaledes, at de Hovedanker, vi fra vor Side havde rejst imod den, dog i væsentlig Grad vilde blive

skaffet til Side, for det første derved, at Samlingerne ikke blev delt, altsaa at den etnografiske Samling ikke skulde lægges nede i Materialgaarden paa en Plads, som vi absolut maatte være imod og maatte anse for at ville blive meget kostbar at bygge paa paa Grund af nødvendig Pilotering og andet. Men bortset fra dette, at man her tilbød at komme væk fra denne Deling af Museet, som ogsaa i administrativ Henseende vilde volde store Vanskeligheder, tilbød man nu at inddrage hele Karreen, hvorpaa Prinsens Palæ ligger, som Maalet for en endelig Løsning af Sagen.

Ganske vist tilbød man foreløbig kun at skride frem et Stykke i Stormgade, saadan, at ikke alle de Bygninger, som Haandværkerforeningen ejer der, toges med. Men da dette Forslag kom frem overfor vore Repræsentanter fra Regeringens Side, krævede vi fra vor Side Køb af alle disse Huse, for at man kunde faa en virkelig samlet Plan med et Façadeprojekt, som kunde give det hele den monumentale Karakter for Stormgade-Sidens Vedkommende. Endvidere krævede vi, da vi var ganske klare over det ekstraordinære i her fra Rigsdagens Side at gennemføre et Lovforslag, hvor en nærmere udarbejdet Plan ikke forelaa, at der skulde nedsættes et Bedømmelsesudvalg, overensstemmende med Ministerens tredie Ændringsforslag, saa at Rigsdagens Partier dannede den væsentlige Majoritet i dette Bedømmelsesudvalg, da man maatte anse dette Udvalg for at være en Fortsættelse af Rigsdagsudvalget, som jo naturligvis opløses, naar dette Lovforslag er vedtaget.

Endelig stillede vi det Krav — da der nu forelaa en ganske bestemt Udtalelse fra Museets Side, gaaende ud paa, at man ønsker, at Folkemuseet skulde følge med Frilandsmuseet —, at man ogsaa skulde udtale sig paa en saadan Maade, at det var klart, at man ikke betragtede Museumssagen som løst med dette Forslag, men at der hurtigst muligt skulde fremsættes Lovforslag om Løsningen af Spørgsmaalet Folkemuseet og Frilandsmuseet.

Maa jeg indskyde her, at lige siden det blev klart, at man fra Museets Side stillede sig saaledes, at man ønskede Folkemuseet kombineret med Frilandsmuseet, forekommer det mig, at ethvert rationelt Forsvar, museumsmæssig set, for Kastelsplanen er ganske hen i Vejret. Thi der var god Mening i at sige, saa længe man vilde have Folkemuseet med, at saa var der en Mulighed for at bruge de saakaldte